

Горнака подаде ржка и двамата сжрдечно се поздравиха, Сега да идем под бряста да прием по едно кафе, да попушим и ще се приберем за сжн . . . Не ти се спи, нали, — предложи Исмаил бег.

Горнака извика сина си, заповяда му да си легне в неговата стая и отиде под бряста, дето Исмаил бег чакаше кафе. Двамата мжлчаливо пушеха.

После Исмаил бег издигна глава и като фитна от току що донесеното му кафе, с насмешка на лице продума: — млад да си . . . на златните двадесет години и в тази хубава нощ да не подириш жената, която ти гори душа! Не си прав, Горан ага . . . Ама пак си добжр, че ме послуша. Инак, каквото се беше смржкнал, кога го намерихме с кавала — аз се уплаших.

— Идваше ми да го затрия, — допжлни горнака.

— Добре стана, добре. ще му тропним една свадба, че да усетим и ние някогашна младост.

Настана мжлчание.

Мжлчеше Исмаил бег, мжлчеше Горнака, мжлчеше и ноща.

Има нещо сродно между лятната мжлчалива нощ и душата на човека е преклонна вжзраст.

Природата е мжлчалива. Нема славей да пее по цяла нощ. Потоците не гжргорат както през пролет. Цветята не сж тжй сочни и благоуханни. Защото всичко в природата е изпжлнило предназначение: оплодено, озряло — сега чака тихи дни за да бжде прибрано. Ноща уморена, всяка вечер от ранна пролет да бди над гнезда и класове, да гали цветята за да благоухаят и подслаждат душите на влюбените, сега почиваше тиха, спокойна, като майка, която е отхранила чадата си. И в тая тишина на зрялата лятна нощ, душата в преклонна вжзраст, се чувствува в себе си; душата в напредналата вжзраст, дала що могла и се увековчила, чрез чада, е тиха и сжзерцателна. За нея сж изчерпани ония желания, които правят незрелия човек зжл, гладен за новости и затова неспокоен и лаком. Миналото, живота му е дало поука, че смисала на живота е да поминиш добре в живота и да не си тржн в очите на хората. Че от многото желания през младини, сжвсем малко в живота се постига. Защото